

حضرت بابا عارف صاحب

علم حق در علم صوفی گم مشبود
ایں سخن کے بابا در مردم بود
مجموعہ سی حرفی ہائے تصوف و توحید موسوم بہ

گنجینہ عرفان

مصنفہ

تصوف از نہال و عیاں عارف اسرار سر و اعلان جناب حضرت سائیں
شیخ حسین بخش صاحب قنادس سترہ ساکن قصبہ جرم کوٹہ ماہ تحصیل بٹالہ
ضلع گورداسپور

اردان محمد علی ملنگ خادم نبی بخش

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

سی حرفی اوّل

الف	اللہ مے نام داد اسطانی بھر مے شراب تھیں جسم ساقی شراب خانے اندر جھاڑو کرن خاطر بدلے جام مے رکھ غلام ساقی دنیا دین تے جان ایمان لے لے ایہو رکھنا درم تے رام ساقی کر کر م دی نظر حسین اُتے خلقت وچ تیرا فیض جسم ساقی بخش مینوں چرچہ نام رہدے شراب خانے دی کڈھ زکوٰۃ ساقی زکوٰۃ دیتاں مال نہ ہو مے تھوڑا بلکہ ہوندی ہے دھوا آفتاب ساقی وار دیاں شراب مے جام اتوں دین مذہب تے ذات صفا ساقی ٹوٹ وچ حسین بے چین ہو یا جگت نظر آ مے کالی رات ساقی ترس کر مینوں ترسانا ہیں کریں خیال خدا داد اسطانی لگی پیاس میں آس کر پاس آیا مندے حال خدا داد اسطانی نال نال مقال نہ ٹال مینوں جسم پیال خدا داد اسطانی حسین بخش سیکن فقیر اُتے نظر ڈال خدا داد اسطانی
ب	ثابتی مے نال صدق کر کے فدوی حاضر ہو یا ہے حضور ساقی صراحی کھولی شراب صفا والی میرا جسم کر مے بھر پور ساقی تار نشے اندر مست محمد ہر کے دیکھاں نور جس تھیں جلوہ کوہ طور ساقی خود دی دُنی حسین دی دُور ہو مے پردہ سخن والا ہو مے چور ساقی جلد شراب پیال مینوں آ مے تاب اس جان بے تاب اندر
ت	ج

ترشہ دردناں جہانناں وار کھاناں گردی اک پیالے شراب اندر
 دنگیر ہیں توں دنگیر ہوتوں چلی جان خم سے عذاب اندر
 تینوں فرض حسین تے رحم کرنا مسئلہ دیکھ قرآن کتاب اندر
 حال میرے اُتے رحم کرنا نشہ پیال میرا سینہ پاک ہوئے
 دفتر شرک غرور تے کذب والا اک نشہ اندر جل کے خاک ہوئے
 روح کست ہے نشہ دہر چڑھت ہو کے عازم سیر سفر اندک ہوئے
 برکت نشہ دی نال حسین عاجر خوت دشمنان تھیں بیجاں ہوئے
 خدمت دے واسطے رکھ ساقی خدمت گار ہاں رنداں متاں نندا
 شراب خواراں دے پیر اندی خاک جھاڑاں رہواں تابعدار دیوانہ نندا
 دنیا دین اندر سینوں نہیں ڈھونڈی بھریا بھریا بدنامیاں طعنا نندا
 تیرے دو دھڑکین آیا جھاڑ فٹس کر کے مے خوانیا نندا
 دے شراب وایتز پیالہ لہ لنگ ناموس ملنگ ہوداں
 عزت تنگ ناموس دے جیل اندر کاہنوں قیدیاناں تنگ ہوداں
 غوطہ مار لیواں وچہ بکھر وحدت رنگ کثرتی چھوڑاں رنگ ہوداں
 حسین بخش شراب دی تار اندر دیوا جلتے خاص پننگ ہوداں
 ذوق تے شوق مے اثر دانا کٹھ بنز شراب صراحیاں تھیں
 پرہیز گاراں تھیں کریں پرہیز ساقی کاہنوں ملنگاں ساں گناہیاں تھیں
 اساں ترک کیتی پرہیز کودوں لنگے سنے سفید سیاہیاں تھیں
 نشہ دہر خواہیاں بھاریاں نے حسین واقف ہے انہاں بلا باہیاں
 رجا کے نشہ پیال تینوں مست محو کئے سرشار حماقی
 تار نشہ اندر مست محو ہو کے دیکھاں باغ کھڑے گزار ساقی

ح

خ

د

ذ

س

پھل زرد سفید تے سبز سوچے لیکے یار مے حباں در بار ساقی
 حسین کراں دیدار جاسوہنیاں را دیواں نذر گلزار گزار ساقی
 زندہ کرے دلاں مرویالی نوں بخش اوس شراب تھیں جام ساقی
 اگ عشق دی نشے تھیں تیز ہوئے عقل ہوش را جلے مہم ساقی
 خلوت و چو محبوب را وصل ہوئے رستہ بند ہوئے خاص عام ساقی
 حسین رہے آبا و شراب خانہ فضل حق مے نالی مدام ساقی
 مسکرا اندر مست محو ہو کے چھٹاں قید اس صوم صلوٰۃ ساقی
 خوف بُود نا بُود نا بود ہوئے پیواں آب حیات غلکات چوں
 منزل یار والا رستہ نظر آئے سورج چمک پڑے کالی رات چوں
 شیشے قلب مے وچ حسین دیکھاں سوہنی ذات محبوب صفات چوں
 شوق شراب را جام پی کے کیتی ترک مساز مسازیاں نے
 شراب خانے دیوچ مقام کیتا لذت چکھ کے مفتیاں قاضیاں نے
 جنگ نفس اندر زاہد ہار گئے فتح پائی شرابیاں غازیوں نے
 ظاہر نہ خواب حسین بخشا باطن نشے اندر پاکبازیوں نے
 صاف کرے دلاں کایاں نوں نشے آنہیاں نوں دور بین کردا
 نشے کافراں مے قفل کھولی داتے مغز و راں نوں زیر زمین کردا
 پڑے پاڑے داتے نشے غافلاں مے بے یقیناں نوں بالیقین کردا
 حسین بخش جیہے خاک را تائیں نشے پاک وچ تخت نشین کردا
 ضرور شراب مے پین واسلے مہجوں وصل محبوبیدیاں مان مینے
 تار نشے اندر نظر تیز ہو ندی بھیجہ نظر آون آسمان مینے
 نشے لامکان دکھاوند لے پڑے جالدا خودی گمسان مینے

من

مس

مش

مض

مض

حسین بخش نشے وچہ مست ہو کے عاشق رمز مجھو بدی جان دینے
 طمع دیاں اکھیاں بند کر کے نشہ دور کر دے غمناک سب انوں
 نشے وچہ عجیب تاثیر دیکھی پاک کر داسے گل ناپاکیاں انوں
 نشہ خوراں مے راگ سناوندائے کھول دیندائے کنائیاں تالیاں
 جتھے ملے نہ ڈھوئی فرشتیاں نوں حسین نشہ لیجاوند خاکیاں توں
 ظاہر شراب مے پین ولے مشہور بدنام جہان مے نے
 باطن بحر عرفان مے پین تار و سنیک ایہ لامکان مے نے
 رند نشے دیوچہ غریبی دہندے تے رفیق ایہ دبسمان مے نے
 نگہبان جہان حسین بخشا واقف راز عیاں نہان مے نے
 علم عرفان و اکھل گیا جہاں مٹوٹھیاں نشے دیاں پیتیاں نے
 مسجد چھوڑ کے گئے شراب خانے خازاں عشق دیاں جہاں نیتیاں نے
 نشہ خالص تاثیر اکیر رکھے پاک کر داسے گل پیتیاں نے
 نشے وچہ حسین جو مست ہوئے موجاں وصل مجھو بدیاں پیتیاں نے
 غور کر ساقیا عاجزاں تے پیال نشہ نکالی خسار و چوں
 تار نشے اندر مست محو ہو کے سناں انحد آواز ستار و چوں
 جوش نشے مے وچہ بہوش ہو کے گاداں راگ توحید امرار و چوں
 حسین باغ عرفان دیوچہ رہے ڈیر اپٹ کے اس ستار و چوں
 فصل دی کریں نگاہ ساقی تیرے راز میں آن کے تنگ بیٹھا
 چادر تنگ ناموس دی سروں لای شراب خانے دا ہر تنگ بیٹھا
 سر سختیاں زمیاں جھل لیاں دیو بال کے دیکھ پتنگ بیٹھا
 حسین بخش خدا مے واسطے ماتیتھوں جام شراب دا گک بیٹھا

ط

ظ

ع

غ

ف

قسم مینوں پتھے رب دی ہے نشے باجھ میرا مستدا حال ساقی
 شراب خانے دا جندرا کھول جلدی طرحی آتشی خاص نکال ساقی
 نشہ پیالہ جواگ تھیں تیز ہوئے دیوے دہم خیال نوں جال ساقی
 دم دم حسین پکار رہیا نشہ پیال ساقی نشہ پیال ساقی
 کفر اسلام نوں اک جاتا من لیا شراب دیاں مستیاں نے
 دلوں روزے نماز دی ترک کیتی اساں کرنیاں تبت پرستیاں نے
 ڈیرا ساقی خانے اندر لا بیٹھے پرہیز گاریاں چوکیاں بستیاں نے
 حسین بخش شراب بے جام اتوں وارٹیاں سا قیامتیاں نے
 لال شراب دا کھول شیشہ نشہ پلٹ کے جام بھر ٹوڑ کرے
 حاجت رہے نہ پھیر مواتیاں دی اک جام بے نال ٹھوڑ کرے
 نشہ پندیاں سار تا شیر ہوئے پردہ دولی تے خودی دا دور کرے
 حسین بخش نوں نشے دی تار اندر سولی چاہڑ کے شاہ منصور کرے
 کل نہیں میرے پاس ساقی خواہش مند ہیں تے میری جان کے لئے
 جان بیاں بھی حق ادائی تاہیں میرا مذہب تے دین ایمان کے لئے
 جیکر آجے بھی نہیں رضا تیری تاں میں دیکھناں دو فوہ جہان کے لئے
 حسین بخش دا نہیں اعتبار ساقی ضامن نبی تے رب رحمان کے لئے
 نمک اوپر میری جان آئی مینوں دیہ شراب شتاب ساقی
 ٹوٹ دچہ پایا لوٹ پوٹ ہاں میں میری جان نوں کھ عذاب ساقی
 مر گیا جے نشے دی ٹوٹ اندر میری موت بھی ہوگ خواب ساقی
 کرم دی نظر حسین اتے نکل چلی ہے جان بے تاب ساقی
 وقت نزع قریب آیا تو بنا نشے دا کھ چواؤ ناں جے

ق

ک

ل

م

ن

و

میری میت نوں نشے ہتھیں غل دینا تو نشہ قبرتے نشہ لے جا دناں جے
 منجا چک لے جان نشی میرا کسے صوفی تے ہتھ نہ لا دناں جے
 حسین بخش و فنا کے قبر اندر اُپر قبرے نشہ چپکا دناں جے
 ہو نہ کیتا ہے عمل کوئی عمر نشے دے وچ گزار چلے
 آگے جا کے کی جواب دیاں نیک عمل نہ بدھا ہے مول پئے
 خلقت پر حیلگی کھول اعمال نامے عمل تہن گے عمل دے بے بھلے
 حسین بخش نشے دی تارا اندر ہو رہاں گے مست مجذوب جھلے
 یا شراب و اجام پی کے کسسی غفتاں دے پرے پاڑ مٹاں
 بیلہ جھاڑ جو حرص ہو ادا لاگ نشے دی بال کے ساڑ مٹاں
 آسے تان اس جان بے تان اندر مٹھوں خودی داپٹ پہاڑ مٹاں
 حسین بخش رقیباں تے دو تیاں دی برکت نشے تھیں جڑا کھاڑ مٹاں
 آئے جو ایس شراب خانے ساک سین تے یار بیزار ہوئے
 سر جھلیا بھار ملا متاں داساے جگ دے وچہ خوار ہوئے
 یار آن کے ٹھوگراں لا دندینے ایس مست ہو ٹھکر گزار ہوئے
 لکھ ٹھکر احسان حسین جاتا دفتر ساقی دے وچہ شمار ہوئے
 یار شراب وصال پی کے بدنامیاں لغتیاں جھل بیٹھے
 ہر کوئی آن کے مار واسل ساندوں ایس پلے ہو مچل بیٹھے
 کسے نال نہ ونڈ دھار ساڈی دخل چھوڑ کے بے دخل بیٹھے
 لاہ ننگ ناموس ملنگ ہو کے حسین یار دا کو چڑا مل بیٹھے

۴

۴

الف

ی

سی حرفی دوم

الف	اکھیاں دتیاں رب تینوں کی دیکھنا میں رب رحمان نوں دیکھ کاہنوں ڈھوھنا میں وچ سجدانڈے طلبگار ہیں کسے انسان نوں دیکھ فی النفسکے رب ہے آپ کہندے جیکر نہیں اعتبار قرآن نوں دیکھ سیرِ سرئی دی رمز حین بخشا جئے وچہ توں اپنی جان نوں دیکھ
ب	باجھ تیرے کوئی ہونا میں اکیس کھول کے دیکھ اسرار اندر پر دا اپنے آپ دا آپ میں توں دوئی سارے عشق دی تار اندر عقن اقرب الیہ من جلی الوید ہے آپ کہندے اچھا قیامیکے دیکھ لے یار اندر انا الحق پکار حین بخشا مت محو ہو عشق دی تار اندر !
ت	ترک سجدہ غیر سدا آپ ساجد تے آپ سجدہ میں توں سجدہ غیر کرنا کم مشرکاں دا آپ عابد تے آپ مہجود میں توں وحدت وچہ کثرت، کثرت وچہ وحدت آپ جان تے آپ مہجود ہیں توں واحد لاشریک حین بخشا وچہ زمین آسمان موجود ہیں توں
ث	ثابت ہو یا رمز عشق دی یقیں جان ہونا میں جانی ہونا میں کثرت وچہ ہو کے ہو یا سجدہ بندہ ہونا میں باقی ہونا میں وچہ علم عرفان دے نظر آیا کاتب ہونا میں کافی ہونا میں واحد لاشریک حین بخشا موجودات اندر ثانی ہونا میں
ج	جالی دیہ عشق دی نار اندر خودی اپنی ہو خدا بندے

ذرا اپنا آپ کچھ بیان کھاں توں اُتو نہیں پس خاص مہما بندے
 من عرات نفسا فقد عرف دیکھ ظاہر ہوئے وچ بکھر وحدت غوطہ لائے
 طلب غیر دی شرک حسین بخشا اک ذات ہو ماسوا بندے
 حرف اکو عین عین سدا اک نقطیوں عین سدا وندائے
 نقطہ کٹ دیئے عین عین ہو ندا ایہو فرق سالوں نظر آوندائے
 محرم مجرم دونوں اکو شکل ہو ندے نقطہ بڑا فساد بنا وندائے
 نقطہ جم دا اک حسین بخشا مجرم خاص مجرم بن جا وندائے
 خوف ناہیں مرں جیوں سدا جد عشق حقیقی دی رمز پائی
 وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِنَّ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ہوئے جنہاں اک دینال پریت لائی
 الْعِشْقُ نَارٌ يُحِيقُ مَا يُولَى اللَّهُ اک عشق نہ چھوڑ دی خودی کا
 عینک عشق دی وچ حسین بخشا صورت اپنے آپ دی نظر آئی
 دیکھ لیوے سوہنے یار تائیں مہستی اپنی تھیں جے کوئی دُور ہووے
 سر دلیوے تاں یار دا بھیت لیوے ثابت سولی تے دانگ منظور ہووے
 سر دتیاں یا جھ نہ ملے ڈھوئی سر دلیوے تاں نظر منظور ہووے
 شعلے عشق دے وچ حسین بخشا سبز بھج کے نور وچ نور ہووے
 ذرا ناہیں خبر اٹھیاں توں جہڑے وچ دوتی ستھا کدے نے
 فتوے کفر دے دیوندے عاشقانوں آپ شرک کفر وچ دے دینے
 وچوں اپنے نفس دی خبر ناہیں کھئی داگے وچ حوص دے پھس دینے
 خودی وچ غرقاب حسین بخشا دیکھ عارفاں توں دُرس دینے
 رب دے عاشقاں صا دقاں نول دین مذہب اسلام و کار ناہیں
 شرک کفر و توں سینہ صاف ہو یا نیکی بدی دے بھی روا وارا ناہیں

ح

خ

س

ذ

س

خوف و زحان دا خواہش جنتاں دی مورتاں دے بھی طلبکار ناہیں
 شادی غمی تھیں فارغ حسین بخشا باجھ دید سٹخن مہور کار ناہیں
 نہ بد ریا سنتوں ترک کیتی چھٹ گئی ہے جان عذاب چوں
 پھوگدے مصالحتے توڑ تسبیح فتویٰ ملیا ایہ شفقے باب چوں
 پکڑی پاڑ جا مہ لیر لیر کیتا پیالہ پیتا جد خاص شراب و چوں
 فی مع اللہ اسبق حسین بخشا پڑھیا خاص توحید کتاب چوں
 سجدے کر دیاں عمر گزری سینہ صاف نہ ہو یا کدورتاں بھیں
 اک خاص کچے متھار گڑ آئے نفس پاک نہ ہو یا کدورتاں بھیں
 اک دھڑ سالہ اندر رہے خالی پو جا کرینے پیچھے مہورتاں بھیں
 بے پرواہ خدا حسین بخشا اکناں لکھ لیا مورتاں بھیں
 شوق تینوں جیکر و صلہ اے رستہ کچھ جا کسے پتنگ کولوں
 جان تلی تے رکھ تیار کر کے کرنگ نہ نفس دے جنگ کولوں
 مس قلب می نوں پارس نال رگڑیں خاص ننگ بو ننگ کولوں
 مو تو قبل انت مو تو دے مغلیاں نوں اکچھ حسین ملنگ کولوں
 صادق ہو کے رستے عشق اندر قدم رکھ دے قدم منصور اوپر
 انا الحق داسولی تے مار نعرہ جان وار دے یار دے نور اوپر
 موسیٰ وانگ دیدار کر دیکھ جکوه رب ارنی پکار کوہ طور اوپر
 سجدہ شرک دا چھڑا حسین بخشا عاشق نہیں توں حور قصور اوپر
 ضرب لگی جنتوں عشق والی دنیا دین کار و نجا رہیا
 اس نوں شہر شریعت قرار ناہیں پریم نگر جہڑا جھاتی پارہیا
 العبادت شرک بعد ابوصل حق دھلاں دے حضرت نبی رسول فرما رہیا

مر

می

ش

ص

ضی

ہو یا وصل وصول حسین بخشا جد آ پنا آپ گوار ہیا
 طلب کریندیاں عمر گزری پایا بھیت نہ کسے کتاب و چوں ط
 وجہ مسجد اں دے گوگاں مار تھکا ملیا رب نہ کسے محراب چوں
 جنگل بلیا ندے وجہ ڈھونڈھ چکا نظر آیا نہ ندی تالا ب چوں
 عکس یار دے چہرے دا نظر آیا حسین بخش پالے شراب و چوں
 ظاہر ہو دے بھیت یار والا علم باطنی پڑھیں گور اسیاں تھیں ظ
 سونا خالص ہی تانبیوں ہو جاندا آسکھ دوا شناسیاں تھیں
 جیکر در معانی دی لوڑ ہوون حاصل ہوون گے عارفان عیاں تھیں
 جھگڑے بحث دا علم حسین بخشا جیکر پڑھنا یں پڑھیں ملو اسیاں تھیں
 عشق حقانی دا ہو یا غلبہ عقل ہوش وجود تھیں دور ہو یا ع
 سدھ بدھ ناہیں ہستی اپنی دی اند باہر سارا نور نور ہو یا
 جدھر دیکھنا یاں شعلہ نظر آوے اکو نور ظہور معمور ہو یا
 گل زمین آسمان حسین بخشا روشن وانگ پہاڑ کوہ طور ہو یا
 غرق ہو یا وجہ بک وحدت یں توں دی کجھ جدائی ناہیں غ
 حد ذات صفات دا وصل ہو یا شکل غیر کدھرے نظر آئی ناہیں
 اکو نور ظہور معمور ہونا اوتھے دوئی توں کہتے رسائی ناہیں
 ذات حق دے وجہ حسین بخشا ذات غیر دی ذرا سمائی ناہیں
 فارغ ہو یا مخلوق و چوں جو کوئی مشق اندر قدم پاوندائے ف
 ہستی اپنی عشق دی اک اندر عاشق وانگ پٹنگ جلاوندائے
 اول عاشق توں عشق فنا کر دا پھر آب حیات پلاوندائے
 حسین بخش پھر عشق نقیب ہو کے وصل ذات دینال کراوندائے

ق قادر بے انت دا انت ناپس وکھو کسی ایہ کھیڈ چا رہیا
 کتے وچ مکان دے سدائے کتے لامکان کہسا رہیا
 کتے حاکم تے کتے محکوم ہو کے اوپر اپنے حکم چلا رہیا
 کتے سر رنگ دیوچہ حسین بخشا رنگ رنگ دی تار بجا رہیا
 کتے ایہ تخت تے کرے شاہی کتے کردائے لگر گدائیاں نے
 کتے تہر دی ہتھ تلوار پھڑی کتے گردناں آن جھکائیاں نے
 کتے وصل اندر موجاں مان رہیا کتے کٹیاں سخت جدائیاں نے
 کتے ہمدار ہے حسین بخشا کتے رور وے دو ہائیاں نے
 ل لیٹ رہیا کتے خاک آتے کتے کیتیاں نرم وچھائیاں نے
 کتے چتر سرداری دا جھول رہیا کتے سہلیاں ٹوپیاں پایاں نے
 کتے کھڑا پکارا رب اُزنی کتے لُن ترانیاں لائیاں نے
 حسین بخش کتے فتویٰ قتل دتا کتے پھانسیاں سوئیاں پائیاں نے
 م مٹے اکھیں کن بند کو کے شکل یار دی رکھ ٹنکا اندر
 لا الہ دے وچہ توں لا ہو کے الا اللہ داسبق پکا اندر
 جھاڑو لا الہ تھیں سینہ صاف کریں الا اللہ دادیو جکا اندر
 حسین بخش فانی سمجھ آپ تائیں شکل یار دی رہے بقا اندر
 نفی اثبات دا خیال رکھیں متاں چک جاویں اس کار کو لوں
 اس شغل دیوچہ مشغول رہویں تو بہ ترک کر گئی گفتار کو لوں
 رستہ مشکل تے خوف ہے دشمنان دا پچیں نفس شرمکار کو لوں
 حسین بخش وجود دیوچہ وکھیں پیدا ہونڈینے کی اسرار کو لوں
 واسطے محتال طالبان دے عارف راہ ایہو فرما گئے

آپ مورتاں نوں چکنا چور کر کے لاسکان سدھا گئے
 جل بل بکے نور دخی نار اندر نام ہستی واکل مٹا گئے
 واصل حق دے ہوئے حسین بخشا رمز عشق دینوں چھڑے پا گئے
 ہمہ اوست اندر پہنچ عاشق حقیقت دیکھ کے بہت حیران ہوئے
 اوتھے دہم قیاس دی جانا میں خلقت وچ پھرے پریشان ہوئے
 وچ خلق خالق فرق دے سے ناہیں ایسے نور و یوچ غلطان ہوئے
 فنا فی اللہ دے وچ حسین بخشا ہمیں عبد تے خاص سلطان ہوئے
 لوک اکھن خفتی عرفاں نوں فتوے کفر دے دے کے مار دینے
 خلقت وچ ناہیں قدر عرفاں والو ک کتیاں انگ رکار دینے
 ویکھ عرفاں نوں غیرت وچ آون منہ وڈے تے نک چا پڑ دینے
 عاشق گودڑی وچ حسین بخشا رکھے باطنی کل سنسار دینے
 اُلواندے بھانے باز اُلو فرق پیدا ہے وچ اڈاریاں دے
 تار و ملتار و شہ وچ جا کے تریپن آپے اندر تاریاں دے
 خاک سوتا چاندی اکو نرخ وکدی نکھڑ جان گے آپ نیاریاں دے
 اوپر پرسان چڑھا حسین بخشا جوہر نظر آون تلواریاں دے
 یار و اقرب حصول کر کے شرک - کفر - اسلام تھیں پاک ہوئے
 دور دور ہوئی وحدت نظر آئی سخن اقرب والے پر دے چاک ہوئے
 وچ بکھر وحدت غوطہ مار بیٹھے خوف نیلایاں تھیں بیباک ہوئے
 مہویا وصل و موصول جد عاشقاں نوں حسین بخشا وارث لولاک ہوئے

۸

ل

الف

ک

سی حرفی سوم

الف	آدم ہے ظاہر لفظ میرا باطن معنیاں وچ خدا دیکھو
ب	باور نہیں میرے کہیں اوپر نحن اقرب ہی رمز نوں چا دیکھو
ت	ترک کر کے ہستی اپنی نوں چشم باطنی کھول صفا دیکھو
ث	ثابت ہوئے سچا قول میرا حسین بخش ہے خودی گوا دیکھو
ج	جدا نہیں لفظ معنیاں تھیں معنے لفظ ہے وجہ نہاں دیکھو
ح	حال ایہو جسم روح دا ہے جسم آدم تے روح رحمان دیکھو
خ	خدا جدا دالفظ اکو نقطہ دوئی دا وہم گمان دیکھو
د	دور کر کے نقطہ دوئی والا حسین بخش دی ذات پچھان دیکھو
ذ	ذات میری ذات ربی ہے ثابت ہو یا ایہ علم توحید وچوں
ر	راہ نہاں عیاں ہو یا پایا بھید ایہ نفس دی دید وچوں
ز	زہد ریاضتوں ترک کیتی چھٹے قید تقلید تجرید وچوں
س	سمجھ حسین نہ آندی ہے ایس رمز دی علم شنید وچوں
ش	شمع جلی جلوے یار والی اندھیرا شک تے تیسے دا دور ہو یا
ص	صاف ہو یا شیشہ قلب والا وچوں نور محبوب ظہور ہو یا
ض	ضرورت نہ رہی عبادت اندی عابد جدول معبود حضور ہو یا
ط	طلب حسین وصال دی سی طالب نظر مطلوب منظور ہو یا
ظ	ظاہر کیتا اسرار تائیں وگدا وہن نہ جاوے اٹھلیاں
ع	عالم انہیاں ظالماں نے منصور سولی اُپر ستیاں
غ	غرق ہوئے خوئی بھر اندر جہاں حق دے راہ نوں ملیاں

ف	فارغ حسین ہے خوف موتوں راضی ہو کے موت نفس جھیلیا فی
ق	قدر کی عشق دی زاید اہاں نول جہڑے حوران بہشت دیاں منگدینے
ک	کدی نہ پہنچن وصال اندر جہڑے موت عذاب تھیں منگدینے
ل	لا اندر عاشق لا ہو کے خوئی موت مے بھر تھیں لنگدینے
م	مور کھاں نول ذرا سمجھنا ہیں پیچھے قول حسین ملنگ دینے
ن	نفی وچوں اثبات ہو یا ایہو نور ہے شمس منصور والا
و	دیکھ لیا شک دور ہو یا ایہو نور سی خاص کوہ طور والا
ہ	ہورنا ہیں کوئی ظاہر باطن۔ اول آخر ہے ایہو ظہور والا
لا	لیا پہچان حسین جس نے اٹھ گیا سو خوف حشور والا
الف	اپنے آپ دی قید اندر دھوکے باز آپے دھوکا کھا رہیا
ی	یا دکرے اپنے آپ تائیں مولیٰ ہو کے بندہ کہا رہیا
	آپے فی انفسکم دی خیر دیوے نحن اقرب اندر ڈیرا رہیا
	محل شیشی محیط حسین بخشا ہر شے اوپر گھیرا پا رہیا

ابیات مختلف

ساڈی ذات صفات خدا دی ہے کثرت وچہ آ عبد کہا ^{بیٹھے}
 برقعہ میم دا مکھ تے پہن کر کے احمد اعدوں نام بدلا ^{بیٹھے}
 سجدے کر دیاں دے متھے گھس گئے جدوئی اندر آسن لا ^{بیٹھے}
 جتھے ذات صفات تول ظاہر ہوئی ادھتے لا شریک کہا ^{بیٹھے}
 خاص وچہ وحدت عام وچہ کثرت کہتے ظاہر تے کہتے چھپا ^{بیٹھے}

خاص خاص ہوئے عام اور ہوئے کتے واسلے تے کتے جدا بیٹھے
 لاخوت ہوئے خوف خطریاں تھیں بھیت اپنے آپدا پا بیٹھے
 وچ دوزخاں سٹرن حسین بختا جہڑے دونی اندر دھوکا کھا بیٹھے
 جے کریار نہ سامنے نظر آوے متھا مسجد انوچہ گھسا دناں کی
 رب نظر نہ آیا جے بیت ربی سنگ اسودنوں دیکھنے جادناں کی
 سینہ صاف نہ ہویا کدورتاں تھیں جتنا گنگا اندر غوطہ لادناں کی
 جیکر جان دا خوف حسین بختا بھیت عشق حقیقی داپا دناں کی
 ویکھو عشق دے وچ بیوپار وچوں کی کھٹیاں عاشقاں کھٹیاں نے
 جہڑے عشق دے جال وچ آپچا تھتے جڑاں دین تے مٹی تھیں پٹیاں نے
 وچہ دیس پردیس خوار ہوئے جھکھ دکھ مصیبتاں کھٹیاں نے
 بچھ حال حسین ملنگ کولوں عشق کیتیاں چوڑ ترٹیاں نے
 لا مذہب دے نال پریت لاکے اسیں دین تے مذہب وکجا بیٹھے
 گھڑی ننگ ناموس جیادالی وچ بکر عمیق رو پڑا بیٹھے
 ناہیں خوف رہیا مرن جیوں سدا جیوں اپنے تھیں چت چا بیٹھے
 حسین بخش آئے کچھ کھٹنے نوں ہتھوں اپنا آپ گوا بیٹھے
 ایس عشق حقیقی دے بکر اندر ہستی اپنی اسیں روڑا بیٹھے
 عزت ننگ ناموس نوں دور کر کے شرابخانے اندر ڈیرہ لا بیٹھے
 جسم جان ایمان نوں دیکھ دتا اک جام شراب چڑھا بیٹھے
 تار نٹے اندر مست محو ہو کے فکر دو جہان مٹا بیٹھے
 نٹے وچہ اسرار دا علم دا کھلا علم فقہ حدیث بھلا بیٹھے
 خودی دونی حسین تھیں دور ہوئی گھنڈن دا یار اٹھا بیٹھے

ماسہ ر سوئے رہیا یارِ ناہیں اندر کھول لٹڑا جاں میں حیاتِ پائی
 وجہ کٹھ اندھری دے چھپیا سی اندر گیا میں تاں ملاقاتِ پائی
 عشق بدنامی دردِ غم چارے سوئے یارِ تھیں ایہ براتِ پائی
 بیا دین تے یار نے کفر و تاحسین بخش دیکھو کی سوغاتِ پائی
 میرا عشق کافر، کافر عشق و ابیں میرا دھرم تے دین اسلام ناہیں
 نہ میں پڑھاں نماز نہ کراں پوجا میرا جا پ تے وردِ کلام ناہیں
 نہ میں کراں کھیتی نہ میں بھراں مالہ مینوں پاپ تے پُن تھیں کام ناہیں
 نہ میں کراں شرک نہ شریک میرا نیک نام نہ میں بد نام ناہیں
 نہ میں رکھاں روزہ خواہشِ درت ناہیں نہ میں پڑھاں کلمہ چاں رام ناہیں
 تارک دھرم سالہ ٹھا کر دوا ریاں تھیں مینوں وجہ مسیت آرام ناہیں
 خاص لامکان مکان میرا غیر تھان مکان مقام ناہیں
 خوف بود نا بود نا بود ہو یا حسین خاص محرم میرا عام ناہیں
 سبباں پھدیاں بیٹھے کے حال میرا ہزاراں نفس حال سنائیاں میں
 اربعہ عناصر و اچرخہ رنگیل میرا تکا خاص توکل داپائیاں میں
 بیڑی بنھ کے صدق یقین والی ہاں خیال دے نال بھرائیاں میں
 پروٹے کا اندر الا اللہ گوہڑا پونی نال پریت وٹائیاں میں
 گاؤں عشق دے وجہ مشغول ہو کے تند نفی اثباتِ پائیاں میں
 حسین بخش نوشو مینوں لین آو ناں اسی واسطے داج بنائیاں میں
 جان دے کے لیا خرید جانی سیتو گھاڑا ایس بیوپار ناہیں
 ذاتِ یارِ یقیناں درکار مینوں اتے اپنی جان درکار ناہیں
 اسال اپنی توڑ چڑھا دینی بے وفائی دا کج اتار ناہیں

عاشق ہو کے جان دا خوف رکھے ٹوٹے عاشقاں وچہ شمار ناہیں
 اساں سوچ لیا جسم جان فانی اس دم دا کجھ اعتبار ناہیں
 فانی شے مے کے لٹی چیز باقی کوئی کجھ جیسا ہوشیار ناہیں
 سیال دیکھ بیکار انہوں کرن طعنے میرے حال دی جہانوں سار ناہیں
 سوہنے یار دی دیدنا باجھ بیٹوں ہو ر سچھ داکم تے کار ناہیں
 بحر عشق دیوچہ غرقاب ماں میں جسدی حد حد و کسار ناہیں
 لہر بحر دی روہڑ کے لٹی جاندی ۔ موجاں وچہ میرا اختیار ناہیں
 بیڑی عقل دی ٹٹکے غرق ہوئی نختہ اک ہو یا اظہار ناہیں
 اگا دے ناہیں بچھا دور رہیا جان غوطیاں وچہ قرار ناہیں
 خون بحر اندر لکھ آفتاں نے کوئی ہو یا سلامت بھی پار ناہیں
 کھبڈ عشق دی وچہ حسین بختا ایسا کون جس نوں ہوئی مار ناہیں
 علم عقل سند اغلط نظر آیا جد عشق میرا استاد ہو یا
 جس روز دا علم عرفان پڑھیا زبدا تے پرہیز بر باد ہو یا
 علم عقل عمل تنے دور ہوئے قید مذہب دی وچوں آزاد ہو یا
 دُور کر دیکھ حسین بختا سخن اقرب والا ارشاد ہو یا
 پایا خاص وصال جمال دلبر جد نمودی دا پردہ اٹھایا ہیں
 واحد ذات میری مینوں نظر آئی جد وحدت اندر قدم پایا ہیں
 کثرت وچہ ہو کے طلب گار آیا وحدت وچہ مطلوب کہا یا ہیں
 ذات دیکھ حسین صفات اندر مولیٰ آدمی ہو کے آیا ہیں
 دین عشق ایمان سلوک میرا اہل کتابیاں وچہ کتابی ہاں ہیں
 شیعاں وچہ شیعہ سنی نال سنی تے وہابیاں وچہ وہابی ہاں ہیں

و بیخ نمازیان پڑھاں نمازل کے تے شرابیوں و ج نزاری ماں میں
 زنداں و چہ حسین لول زند دیکھیں خرابیاں و چہ خرابی ماں میں
 میرا بصیت معلوم نہ عامیاں نوز ہر رنگ اند پیناں ماں میں
 وحدت و چہ میری ذات واحد خالق خلق زمیں آسمان ماں میں
 کدے وانگ خلیل جلیل بیارے نار و چہ رحمت نگران ماں میں
 کدے وانگ نبی اسماعیل نثار چھری خلق تے بند دہان ماں میں
 کدے وانگ یوسف ننگا جسم سارا چاہ چاہ دیو چہ غلطان ماں میں
 کدے وانگ یعقوب محبوب با جہوں اکھیں زار زار گریان ماں میں
 کدے مثل زیندادے حال میرا و چہ ہجر دلیر ہند یوان ماں میں
 کدے یوسف دیوانگ باز راند قیمت و چہ ارزاں گران ماں میں
 کدے وانگ محبوب ابوبی ربی صابر و چہ خوراک کرمان ماں میں
 کدے زکریئے دیوانگ حال میرا آ رہ پھرے تے بند زبان ماں میں
 کدے دیکھ چیکار الوار بنی موسے وانگ پہوش حیران ماں میں
 کدے وانگ عیسیٰ مہو وے حال میرا غلام سیر سفر آسمان ماں میں
 کدے وانگ رسول معراج کارن پہوننا خاص ہی لامکان ماں میں
 کدے وانگ صدیق رفیق صادق ثابت صدق یقین ایمان ماں میں
 کدے مثل عمر بڑا عدل پھڑکے و چہ شرع رسول روان ماں میں
 کدے وانگ عثمان حبیب سستی او پر نبی کریم قسداں ماں میں
 کدے مثل علی ذوالفقار پھڑکے قابل قوم کا قرناں ماں میں
 کدے وانگ حبیب رضا اندر کھڑا و چہ شہادت عیدان ماں میں
 کدے وانگ منصور بنو ہمو کے غرق بحر عمیق عرفان ماں میں

کدے وانگ شمس تبریز عاشق رسد بدنام جہاں ہاں میں
 وچہ سالکاں دیکھ سلوک میرا وچہ صوفیاں دے سلطان ہاں میں
 زاہد زاہداں وچہ حسین بخشا تے وچہ زندگی منشاں ہاں میں
 جد خودی دے وچہ غرقاب بیساں سوہنا یا رہی وچہ حجاب کسی
 نہ سی اپنے آپ دی خبر مینوں نظر خلقت داعیب ثواب ہے سی
 عجب اپنے دل دھیان نہ سی اکھ باطنی روح نقاب ہے سی
 اکھ باطنی کھول کے نظر پائی کوئی میں جیہا نہ خراب ہے سی
 خودی چور ہوئی دور ہوئی اندر دیکھیا ذات وہاب ہے سی
 خودی گئی حسین وصال ہو یا پردہ خودی داسخت عذاب ہے سی
 خودی وچہ خدا کہاں والے داخل دوزخاں وچہ مجہول ہوئے
 فرعون - سداد - غرود - کافر دنیا نوس ناری نامعقول ہوئے
 بخت نصر - ہامان - لندھور جیہے خودی وچہ ایہ حکم عدول ہوئے
 خودی وچہ خدائی دادم مارن سیرا نہاں سے قہر نزول ہوئے
 منصور شمس خودی دور کیتی انا اطلق کہیا مقتول ہوئے
 فنا فی اللہ دے وچہ حسین بخشا عاشق سرچ بولے مقبول ہوئے
 عین عین ہاں میں شبن شک تاہیں قاف قائم دائم میری ذات بندے
 عین شبن تے قاف دے لفظ وچوں موجودات ہوئی موجودات بندے
 عین شبن تے قاف جے نہ ہوتا ہرگز نہ ہوندی کائنات بندے
 عین شبن تے قاف درکار تیرے حسین بخش تھیں کچھ لے بات بندے
 عین شبن تے قاف دالفظ پڑھ کے تفسیر حدیث کل بھل گئی
 بھلے بڑے اعمال تھیں ترک کیتی رمز عشق والی جد کھل گئی

گیا نفع نقصان دھیان وچوں کیسی دا پریم دی جھل گئی
 نگر عشق دے وچہ حسین بخشا خودی مل نقادی پل گئی
 نہ سی خالق تے نہ مخلوق ہے سی ہو یا خالق مخلوق ظہور عشقوں
 خالق خلق کبھی خلقوں ہو یا خالق کل سلسلہ ہو یا مشہور عشقوں
 واحد ذات نوں جاندا کون ہے سی کثرت واحدوں ہوئی منظور عشقوں
 واحد وچ طیرا لا بیٹھا نام رکھ محمدی نور عشقوں
 فرشتہ زمین آسمان تے چند تارے ہوئے دوزخ بہت مغرور عشقوں
 آدم جن ملائک تے دیو پریاں پیدا ہوئے غلمان تے جور عشقوں
 مرسل نبی رسول تے خاص مومن واحد نور تھیں ہوئے بھرپور عشقوں
 گنہگار فاسق بدکار کافر نار وچہ پیچھے ہو مفسر و عشقوں
 جنہاں اپنا اصل پچھان لیا فارغ خطریوں ہوئے مسرور عشقوں
 جہڑے وچہ دوئی بیڑا ڈوب بیٹھے غرق خودی ہو کے رہے دور عشقوں
 خودی گئی تے خاص خدا ہوئے پر دے خودی دے ہوئے نے جور عشقوں
 بود وچہ تابود موجود دیکھو لاشیں بول پئی منصور عشقوں
 عاشق جان کے جان گواؤندے نے مڑن عاشقاں نہیں دستور عشقوں
 حسین بخش بھی شور پکار کر دامڑ بھج کے ہو یا منور عشقوں
 عشق پیر میرا طالب عشق دایں طلبگار ہاں خاص دیدار عشقوں
 بھاویں جان ایمان نقصان ہووے ہرگز اباں نہ کدی انکار عشقوں
 توں توں اندر عشق رنج گیا عقل ہوش ہو گیا فرار عشقوں
 جدھر دیکھتا ہاں عشق نظر آوے خالی سدا نہیں سنسار عشقوں
 جان دین کارن میں نیار ہو یا زندگانی تھیں ہو یا بیزار عشقوں

نامرد ناہیں ڈرے مڑاں گا یہی قتل ہوواں گا تیز تلوار عشقوں
 جُستہ دیکھ میرا لگے زخم کاری رُم رُم ہو یا انگار عشقوں
 رخت خوشی آرام داکٹ لیا فوج غماندی ہوئی اسوار عشقوں
 جسم وچہ البیڑا اک دہے اپن چیت پے گیا چکار عشقوں
 موسیقار وانگوں میرا حال ہو یا پئی اچانکی نار عشقوں
 وانگ طور میرا جسم پوڑ ہو یا وجد و ج ہو کر ان پکار عشقوں
 موسے وانگ میری ہوش گم ہوئی ہرگز رہی نہ جسم دی سار عشقوں
 بازی جان دی لا کے چال بھلی اٹی نہ رہی کھادی بار عشقوں
 کارن شکھ درے عشق دیا جیاسی تھنوں ملیا ہے دکھ ہزار عشقوں
 اٹھ پیر فریاد فریاد کو کال ہر دم روزاں ناں زار و تار عشقوں
 مرض عشق دی کچھ دوا ناہیں بھاوین کچھ لے و بج بازار عشقوں
 بعضے آکھدے موت دوا اسدی آسیر غلط ہے موت قرار عشقوں
 اگے عشق دے موت بھی فوت ہوندی غالب چیز نہ کوئی جرار عشقوں
 ذات عشق دی رب می ذات دیکھی بھیت عشق دہو یا اظہار عشقوں
 دید باز عاشق رمز سمجھدینے جان مذہب دتا جنہاں دار عشقوں
 چادر خودی دی تان کے سویں جہڑا خبر دار نہ ہو اسرار عشقوں
 رمز عشق دی سمجھ کی غافلاں توں سمجھ سوئی جو ہو یا بیدار عشقوں
 سیر کیتا وجود دے بارخ اندر رنگ رنگ دے کھرے گلزار عشقوں
 حنین عشق دی عجب بہار دیکھی ظاہر ہوئے مخفی اسرار عشقوں
 دھوکے باز لہہ یار بہر و پیا ہے عدم و چہ ہی سی بے نشان بیٹھا
 عالم نیستی تھیں وجہ ہست آئی ہستی وچہ ڈٹھا پنہان بیٹھا

۲۲
 چہ جہدوں پڑچول کیتی ثابت ہو یا تدوں لامکان بیٹھا
 وقت وہ جہدوں نہیں قدم پایا ڈٹھا پیر دی شکل وچہ آن بیٹھا
 ثابت وچہ حقیقت معلوم ہوئی شاہ رگ نیرے تینونان بیٹھا
 وقت اندر رگ ہو رڈٹھا ہر رگ اندر ہو عیاں بیٹھا
 لے سائیاں تے کرے حکم جاری بادشاہاں دامو سلطان بیٹھا
 لے یا کیسی فقیر ہو یا بھکھاں ناقتیاں وچہ حیران بیٹھا
 لے دن سببت نماز پڑھدا کتے کرے تلاوت قرآن بیٹھا
 لے دس سالہ اندر تلک لاکے پوجا پاٹ تے وچہ دھیاں بیٹھا
 لے سوال فقیر سداں دی آوں دچ مومنناں دغظستان بیٹھا
 لے دل بندی مے خانے اندر نشے وچہ سرشارستان بیٹھا
 لے دن بازار ہو پار اندر بیس دین واکھول ووکان بیٹھا
 لے مرد تے کتے رن بن کے کم کار مے وچہ غلطان بیٹھا
 لے ترک کر کے کم کار سارے ڈٹھا عشق دا چلہ کمان بیٹھا
 لے سادہ تے سنت مہنت ہو کے وچہ چیلیاں کرے گیان بیٹھا
 لے ہو محبوب مرغوب سو ہنار کرے حسین داستان گمان بیٹھا
 لے جان عاشقاں دی قتل کرن کارن پکر تیز تلوار کسان بیٹھا
 لے ہو عاشق صادق صدق سیننی ڈٹھا قتل و بوجہ میدان بیٹھا
 لے غالب تے کتے مغلوب ہو کے آپ اپنا آب آریاں بیٹھا
 لے نور اندر کتے نار اندر کتے عاقل تے کتے نادان بیٹھا
 لے اپنے آپ تھیں رہیا غافل کتے آپنوں آپ بیان بیٹھا
 حسین بخش بھی بار بھرو پئے نوں ہر روپ دے وچہ پچھان بیٹھا

ذرا سوچ کمال اپنے آپ اندر انا الحق کو کینڈا کون ہے سی
 منظور دے سولی چڑھان کارن او تھے فتوے دینڈا کون ہے سی
 فتویٰ قتل دالمیا قرآن وچوں اوہ حکم نکینڈا کون ہے سی
 جیڈ لاش نوں ساڑ کے خاک کیتا خاک وچہ بولینڈا کون ہے سی
 سجدہ خیر واکرں حرام ہو یا اوہ حکم سنیںڈا کون ہے سی
 بُت آدم دے وچہ اسرار کی سی اتے سجدہ کرینڈا کون ہے سی
 جنہاں صدق دے نال سجدہ کیتا اونہاں ایہ سمجھینڈا کون ہے سی
 سجدہ کرن توں اہلیں انکار کیتا اہلیں بھولینڈا کون ہے سی
 جنہاں دلاں تے کفر دی مہر لگی اوہ مہر نکینڈا کون ہے سی
 سدھاراں بوجھو گمراہ ہوئے اونہاں راہ بھلینڈا کون ہے سی
 موجودات ایہ نیست نابور ہے سی ہستی وچہ اٹھینڈا کون ہے سی
 خاک آب ہواتے اگ اندر حسین میل لینڈا کون ہے سی
 جھاتی پانی کے دیکھ دجود اندر کی ایس دے وچہ اسرار ہیکا
 رنگا رنگ دی باہر خوشبو آدے شاید ایس دیوچہ گلزار ہیکا
 مکھاں ہوا ہشاں ایس خقیں باہر آون ابدے وچہ نہرا خواہشدار ہیکا
 صدر سینپوں حکم صدر ہوندے ایس صدر دا کون سردار ہیکا
 کتنی رعیت اتے کیتا ملک اس دا اتے فوج دا کی شمار ہیکا
 کی نام تے ذات دادر ہے ایہ اسدا کون دشمن کون بار ہیکا
 اٹھے پروجے باجا جنگ والا اسدا کس دے نال تکرار ہیکا
 اسدی صلح کرا حسین بخشا صلح وچہ راضی کر دگا رہے گا
 چادر خودی دی تان کے صبح ویلے سنا ہسیاں ڈٹھی خواب یار
 اُٹ دپہ ہیا لوٹ لوٹ ہاں ہیں ساتی آن پلایا شراب یار

پرست و چہ جو پروردہ نشین ہستی ظاہر ہو پیشی لاہ نقاب یارو
 میرا صبر قرار فرار ہو یا اسس دا در ہو گیا حجاب یارو
 حن رشک مہتاب دا نظر آیا جسم جان ہو گیا تہ تاب یارو
 جلوہ دیکھ حسین حیران ہو یا دنیا دین ہو گیا خراب یارو
 شیشہ تلب ہے حق مے دیکھنے دارنگ خودی چہ بھیا کالا ہو یا
 تال نفی اثبات مے متقل کیتا رنگ دور ہو گیا صفا ہو یا
 صورت اپنے آپ دی نظر آئی حسن اپنے تے مبتلا ہو یا
 خواہش رہی نہ غیر مے دیکھنے دی اوپر اپنے آپ قدا ہو یا
 غلطی نقطے دی فرق سی معیناں دا سمجھ وچہ خدا خدا ہو یا
 نقطہ جمیم داخ تھیں بدل حسین بخش خدا خدا ہو یا
 اللہ ملیا تا ہیں پھر یا ملک سارا ہن میں سمجھ لیا ہیں یال آپ اللہ
 بھیڑی بندگی عمر بربا و کبتی پیا مگر شیطان دے راہ بھلا
 ہن میں چھوڑ مسیت نصیحت پکڑی داوڑ لا ہیا شرم حیا پلا
 حسین بخش آبیٹھ شراب خانے پیالہ پی شراب ہو مست جھلا
 جد جام شراب دا پور پتیا نشے وچہ کباب بنایا نہیں
 مردار نوں بھن کباب کیتا لذت شوق دیناں بیٹھ کھایا میں
 اکھیں گٹ ہو یاں دل مست ہو یا یار سامنے سد بہایا میں
 حسین بخش محبوب مے مکھ اتوں دین مذہب نوں گھول گھسایا میں
 ظاہر مسلمانی باطن بے ایمانی نفع الیس تھیں کسے نہ پایا مے
 ایسی مسلمانی کوں ترک کیتی سر مشق دا کفر اوٹھایا مے
 قبیلہ چھوڑ کے یار مے بُت اگے ہتھ بٹھ کے سیس نوایا مے
 بت خانے مے وچہ حسین بخش بُت و بھٹ اللہ نظر آ یا مے

جد کفر اندر میں پیر پایا پر وہ دین ایمان دا پاڑ گیا
 توبہ توبہ پیکار ایمان تھکا اندر وارڈ مینوں کنڈا مار گیا
 اندر بُت خانے بُت یار دے نوں متھا ٹیکیا دلوں قرار گیا
 حسین بخش پیریں بُت دی ڈگیا میں توت دین ایمان دی مار گیا
 اک عشق دی بال کے کریں پوچھا غم دین تے دُئی دا سُننا میں
 نہ کر نکر نوں کال سو کال والا نہ کچھ بیچیا تے نہ کچھ کٹنا میں
 پوری یاری کر مصیبت نہ دیویں لوکاں انہاں سنا ہدیاں تھیں کی ڈنڈا میں
 ٹھگ ٹھگاں دا ٹھگ حسین بخشا جے کر زندگی تھیں نفع کھٹنا میں
 ملاں کہن کافر کھے کفر آکھے ابیں کفر کوہوں ناہیں عار مینوں
 میرا کفر جے یار قبول کیتا ناہیں دین اسلام درکار مینوں
 دین چھڈیاں یار دا وصل ہو وے ایہو دو تئیاں لکھ ہزار مینوں
 حسین بخش نہ مڑاں گا کفر و لوں بھاویو، دین عالم سولی جا پڑ مینوں
 ملاں بُت اکا دندے آمینوں پنج وقت نوں پڑھیں نماز میاں
 فرض سُنات اتے نفل وتر دس نالے کہن نواں وضو ساز میاں
 ہتھ نہ قبیلے ول مکھ کر کے کر رتوع سجود نیاز میاں
 حسین بخش اس راہ عشق مے تھیں ملاں تھیں ناہیں محرم از میاں
 عاشق عشق دی پڑھن نماز ہر دم کسے وقت نہ کرن قصا میاں
 سجدہ بُت خانے بُت یادے نوں مذہب عاشقا نوچہ ردا میاں
 جد ذات الست اذان کہی کلمہ آکھیا میں قائل بنے میاں
 وضو ساز یا مین وحدانیتی دا اس وضو دا بھنڈر نہ کامیاں
 اسال عشق دی اک رکعت یقی قیامت تیک نہ ہوگ ادا میاں
 حسین بخش دُعا ایہ منگناں ملاں رہواں دچہ رضارضا میاں

الف آمائے تل لامینوں مینوں جانا پیا پر دس مائے
 پنوں ڈھونڈنے لڑی کیم جاوئی ہاں گل گھٹے کھلے کس مائے
 سر چھائی پائی تن بھسم لائی گل کھنی پائی جو گن دس مائے
 اچ آخری میل حسین بخشاوت آو ناں نہیں پس دس مائے
 ب بس دھیا دس رکھ جیا کھید ہس دھیا دبلا ٹال سستی
 کچم شہر سینڈرا دور ایتھوں او تھے پہنچنا بہت محال سستی
 پنوں ہوت بدنیت دی پریت کہی نیک نیت ہو برت سنبھال سستی
 بیٹھ گھٹ پر دس حسین بخشاوت کھٹھ بیٹھی گھر جال سستی
 ت تانگ دیدار دلدار دی نے چنتا گھٹ کے چت اداس کیتا
 سکھی سدیاں مسدیاں سدیاں لوں سکھی ویکھ مائے جو گن خاص کیتا
 خاطر بار دلدار اجاڑ چلی گھر بار اجاڑ کے ناسی بیتا
 اس سک دلدار غنوار دی نے حسین بخش تائیں سکھی واس کیتا
 ت ثابتی صدق یقین سینتی دلوں ہو مومن آکھے لگ دھیا
 ماں باپ، واق ناپاک جہڑا روز حشر سڑسی وچہ اگ دھیا
 کہے لگ میرے کچم وگ ناہیں شنا باجگ کہی وچہ جگ دھیا
 پکھے ٹھگ نہ وگ حسین کچم داغ لا نہ باب دی پگ دھیا
 ج جانی ہاں حق مایاں دا ایہ دس میرے کی دس مائے
 کٹڈی گھٹ میرے دل عشق والی گیا طرف کچم پنوں دس مائے
 حال حال گرگاں وال وال میرا وچ جال برہوں گیا بھس مائے

حسین بخش لے چلیا بنھ برہوں پیادہ مگر لگا کر کس مائے
 حال نہ حال ونجا موئی بیاں جاں بیٹھی شتابا کھٹ دھیا
 ماری مت تیری وت وت تینوں بواں مت وت ایہ کٹ دھیا
 اج لچ رکھیں پرے کج ساڈے کر حج خیال ایہ سٹ دھیا
 حسین بخش ایہ سٹ سر سٹ ناہیں سانوں بویاں نال نہ پھٹ دھیا
 خبر کی مجھ دی تہہ مائے تن لگے تے حال معلوم ہوئے
 شکھی دکھی دا حال کی جاندا تے غم جاندا جو مغموم ہووے
 حال سخی دا پوچھئے سخی کوئیوں ناہیں خبر جو چندرا نشوم ہووے
 حسین بخش بدنامیوں عاشقانوں ہتھوں عشق دی صوم ہووے
 دغا کیتا دے باز پتوں دے باز غمیں باز آسے فی
 سر سٹ تینوں گھر سٹ گیا کاہنوں نسدیاں مے مگر نسے فی
 جو گن ولس تو دیس پردیس پھر کے کی کھٹنا یس سچ دیے فی
 لیک لان شریک حسین بخشا اسیں شہر اندر کیکر و بیے فی
 زرہ ناہیں سنگ سنگ دی فی سنگ سنگ تھیں اسیں سنگ مائے
 دیکھ جالناں تے پیوں بھالنا یس ایہو عاشقان ارنگ ڈھنگ مائے
 انگ وانگ پتنگ ننگ جالان سفر سنگ جالان فی سنگ مائے
 حسین بخش ہے سنگ تھیں سنگ ہی کیکر پار سنگان ناں سنگ مائے
 رب سبب کرجہ ب تینوں سٹے تہہ غضب دی سٹ سستی
 کڑک کڑک سر کڑک دی تھڑک پوے پھڑک پھڑک مریں حبیب پٹ
 لاڈاں نال تینوں پال پال کے فی شہرت جگ اندر لئی بیت سستی
 جگلی پٹ ہوئیوں مائے پٹے فی حسین بخش جوں چوڑ چوڑ پٹ سستی

ح

خ

و

ز

ر

زنجیر تقدیر اسیر کیتی تاہیں پیش تقدیر تدبیر مائے
 مولا جاندا جان دا منکر ناہیں ایس پر جان دا فکر غمیر مائے
 خاطر یار ولد راچار جنگل بیلہ بار بہ درویشاں چیر مائے
 حسین بخش سریر ٹھہیر ہو کے بھاویں ہو جائے لیر لیر مائے
 سخت کرخت ہے رخت رستے بد بخت نہ نخل دل چل دھیا
 نخل وانگ کر بل تے جھل جنگل چل بل مرسیں بناں چل دھیا
 چھوڑ جھل تے چل دل گھر سستی میل چہرے بکے ترنجن بل دھیا
 دیاں مت چھو پے گھٹ کت پر خہ حسین بخش نہ کریں چل دھیا
 شوق نہ رہیا سہیلیاں دا دستر گئی چرخے سندی کات مائے
 ناہیں خوف حیات وفات دانی ایہو عشق سندی کرامات مائے
 سجن وچہ حیات جے جہات پاوے ہے نجات کل دور آفات مائے
 عاشق وچہ وفات حیات رہندے حسین بخش تھیں کچھ لے بات مائے
 صبر کر مینوں دی دوستی تھیں نینوں ایہ فراق کی لگ گیا
 ہے لچ بلوچ دل تیر دے باز دغا دے کے ٹھگ گیا
 شاید سمجھ کیسوی قوم تینوں راتورات سیتی چھڑ بھگ گیا
 حسین بخش کی اوسدے مگر دیاں جہڑا توڑ پریت تے دگ گیا
 ضرب لگانہ بولیاندی مندے بول بڑ بولیایاں بولیایاں فی
 مینوں شاہزادہ تے میں شاہزادی مکہ ات کہیں نہ گولیاں فی
 ناہیں دوس پون ہوتاں ظالماں تے راتیں بوللا راتے میاں کھولینتی
 شراب پیالے گئے حسین بخش سستی پی رہی مایں ڈوبیاں فی
 طعن جہان مے لان کارن تینوں پال بیٹھے اسیں جھل سستی

تہ

س

ش

ص

ض

ط

نفع ایہ سانوں پائے کہہ سستی کہے گئی تینوں دا بسل رسیا
 اچ لچ رکھیں پروے کج ساڈے اچی کج ناہیں کہت عل دھیا
 کر عقل بے عقل حسین بخشا ریوا عقل والا یثون گل دھیا
 ظلم فراق دا جرن ادکھا کون بال رند سپر اجال داسے
 بلی بال ناہیں میں ہاں ہاں بال مائے مینوں خیال جمال دسال ملے
 خالق خلق دارازق رزاق مالک ایسا کہ جو سے نوں پال داسے
 پا نہہار سنسار حسین بخشا اتے مکھی برات نہ ٹال داسے
 عشق بلوچ دا پالنے توں کاہنوں چاہیاں ایڈ دیریاں فی
 راہ سخت او جاڑ بگھیاڑ باند ریشراں پتر پائے داٹاں گھیریاں فی
 دکھ پاوسیں تے بچینا دسیں توں یا رر کہ نصحتاں میریاں فی
 حسین بخش بے رب نوں یاد کریں شاید آن کرے پتوں پھیریاں فی
 غرق میں بحر عمیق اندر ایچھے پیش نہ چل دا زور مائے
 نوک ٹوک کر کے مینوں روک ناہیں فی میں مراں مران بھنور مائے
 فی میں جان دیساں نہ میں جاندیساں پتوں جاوندیوں لیاواں موڑ مائے
 پتوں باجھ نہ ہو حسین بخشا دسے سخت عذاب جیوں گور مائے
 فرض فرماں ماں باپ داسے کیتا آپ فرمان رحمان دھیا
 بے فرمان نقصان ایمان کر را ایہو جان فرمان قسطن دھیا
 جان جان نادان انجان ہو یوں نہیں کجھ دھیاں ایمان دھیا
 حسین بخش لے من فرمان میرا رہی امن ایمان تے جان دھیا
 قسم مینوں پتوں خصم وی فی جسم بھسم ملکی کچھم جا دساں گی
 بھاویں جان ایمان نقصان ہووے قوال عتقد پال دکھا دساں گی

ظ

ع

غ

ف

ق

بار بار پکارا کھاں میں تے جادوں باز نہ آساں گی
 حسین بخش نہ پو خیال میرے میں تے عشقوں صاغ نہ لاساں گی
 کہی گئی سدھ بدھ تیری ندھ نہ ہی نہ سرت سر بر پنچی
 رستے تھل مارو دنیا جل مارو بھاڑ جند کر بر کنڈیر پنچی
 بھڑک بھڑک مردے بھڑک بھڑک پنچھی دسپ کر کدی تہر قدر پنچی
 حسین بخش ایہہ مجھ نوں سمجھائے تینوں نئی جاندی تقدیر پنچی
 لاوا قضا مائے قضا ہوں نہ مول قضا یاں نی
 عاشق وچہ رضا رضا رہندے سر جھلیاں رب رضا یاں نی
 دکھ سکھ مصیبتاں جھکھ مائی دھروں عاشقاں سر پٹھیاں نی
 حسین بخش آرام حرام کر کے عیش عشرتاں منوں جھلیاں نی
 من خدا رسول تائیں بریاں ہندیان ایڈ دیسیاں نی
 راہ سخت او جاڑ بکھیاڑ باندر شیراں چتریاں وٹاں گھیریاں نی
 دکھ پاو میں نے پچھنا و میں توں یاد رکھ نصیحتاں میریاں نی
 حسین بخش جے رب لوں یا و کریں نکلند آن کرے پنوں پھیریاں نی
 نہیں قدار پکار مینوں بناں یار تھوار دلدار مائے
 ماہی وانگ ماہی کنڈی گھست پھاہی ماہی مار جیوں میر شکار مائے
 فی میں بھڑکدی بھڑکدی دیکھنے نوں موہوں موت منگاں ہو سزار جائے
 حسین بخش پیارے فے با بھجھ مینوں سیر جیوناں نہیں مرکار مائے
 وگ گئی کہی گئی شہرت جگ لئی سر جھل سستی
 کہیا تیتے تتی نوں تائیائی سینہ سڑ گیا جل بل سستی
 جوڑ توڑ کر کے جوڑ توڑ تاہیں ہتھ جوڑ رہی گھر چل سستی

ک

ل

م

ن

و

موڑ موڑ انموڑ جواب دیویں حسین بخش کلچر مل سستی
 ہوڑ نا موڑ نا چھوڑ دیویں ہو یا عاشقان مرطن محال مائے
 حال حال کرگاں سال سال تبیلوں من سوال تے چھڈ خیال مائے
 محرم حال تاہیں حال عاشقان تھیں مویاں بعد صول سال مائے
 عاشق وجہ وفات حیات رہندے حسین بخش تھیں کچھ لے بات مائے
 لا فراق دا گیا مینوں جاویں سٹ پکی جاویں سٹ پکی
 پٹ پٹ مرساں تیرے دکھ اندر سینہ پھٹ پکی سینہ پھٹ پکی
 گم چوڑ چو پٹ نہ وسدیاں نوں نائیں پٹ پکی نائیں پٹ پکی
 حسین بخش تھیں کچھ ادلا دوی فی ڈاڈی سٹ پکی ڈاڈی سٹ پکی
 اللہ حوالہ تے تیس اسیں فی امان اللہ فی امان اللہ
 تیس دیں تے اسیں پر دیں چلے نگہبان اللہ نگہبان اللہ
 منک خیر دعا خدا کولوں ہو رحمان اللہ ہو رحمان اللہ
 جان بین ماہیں حسین بخشا رکھے دھیان اللہ رکھے دھیان اللہ
 یار کچھ خوشی عیش عشرت سستی لذت ناں چھوڑ تیار ہوئی
 دکھ درد مصیبتاں جھل سرتے جان تھلا ندیوچہ فرار ہوئی
 سستی موئی تے پٹوں مہار پتی جدوں خواب اندر افس نوں سار ہوئی
 آیا قبر اوپر لگا روں پٹن قبر پاڑ سستی دوپٹا ہوئی
 قبر وچہ وڑیا پٹنوں بان دتی اوڑک دو ماندی اک مزار ہوئی
 حسین بخش باری دواں توڑ چا بڑی سستی عاشقا لوچہ سردار ہوئی